

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **KIK textil a Non-Food, spol. s r. o.**, se sídlem K Hrušovu 293/2, Praha 10 - Štěrboholy, zast. Mgr. Vlastislavem Kusákem, advokátem se sídlem Národní 32, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4 (dříve **Celní ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 6. února 2012, čj. 327-2/2012-060100-21, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně do rozhodnutí Celního úřadu Hradec Králové (dále také jen „celní úřad“) ze dne 13. 12. 2011, čj. 24890-5/2011-06610-021, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyně užila klamavé obchodní praktiky tím, že nabízela k prodeji výrobky porušující práva k duševnímu vlastnictví – pánské košile označené způsobem zaměnitelným s ochrannou známkou č. 3950037 majitele práva k ochranné známce společnosti BURBERRY LIMITED, Velká Británie (dále jen „Burberry“) a dámské kabelky označené způsobem zaměnitelným s ochrannou známkou č. 370445 majitele ochranné známky LOUIS VUITTON MALLETTIER, Francie (dále jen „Louis Vuitton“), v celkové prodejní ceně 2.477,- Kč, čímž porušila ustanovení § 4 odst. 3

zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), způsobem uvedeným v ustanovení § 5 odst. 2 téhož zákona, a tím naplnila skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Za to jí celní úřad uložil pokutu ve výši 1.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Dále celní úřad rozhodl i o propadnutí předmětného zboží.

Uvedený výrok změnil žalovaný pouze v tom, že užití předmětné klamavé obchodní praktiky a tím i porušení ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele způsobem uvedeným v ustanovení § 5 odst. 2 téhož zákona a naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) tohoto zákona shledal pouze ve vztahu k šesti kusům dámských kabelek označených způsobem zaměnitelným s ochrannou známkou „Louis Vuitton“ (č. 370445 a č. 6587851) v prodejní ceně 1.434,-Kč. Proto uložil pokutu pouze ve výši 500,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že celní úřad provedl v provozovně žalobkyně kontrolu dodržování povinnosti podle ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele a § 32 a § 33 zákona č. 191/1999 Sb. Kontrola byla zaměřena především na zjištění, zda nedochází k nabízení nebo prodeji výrobků, služeb nebo zboží porušujících některá práva duševního vlastnictví, příp. zda nedochází k jejich skladování za účelem jejich nabízení nebo prodeje. Při kontrole zjistili pracovníci celního úřadu, že u nabízeného zboží - pánská košile s motivem (kostkovaný vzor) Burberry a dámská kabelka s motivem (kostkovaný vzor) Louis Vuitton existuje podezření, že porušují práva k duševnímu vlastnictví ve smyslu zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Žalovaný shrnul průběh řízení, jehož výsledkem pak bylo uložení pokuty a propadnutí předmětného zboží, které bylo následně částečně změněno rozhodnutím o odvolání.

V reakci na jednotlivé odvolací námitky žalovaný konstatoval, že zákonem o ochraně spotřebitele a později též zákonem č. 191/1999 Sb. vyjádřil zákonodárce veřejný zájem na ochraně státní mocí nejen majitele práva duševního vlastnictví, ale také spotřebitele, neboť ochrana před nekalým jednáním pouze v rovině soukromoprávní se jevila nedostatečnou. Poukázal na definici nekalé obchodní praktiky v ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele mimo jiné jako klamavé obchodní praktiky, přičemž za klamavou obchodní praktiku se podle § 5 odst. 2 cit. zákona považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje. A k takovému porušení v případě žalobkyně došlo. Vůči spotřebiteli se jedná o nekalost způsobitou podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Takové jednání je podle § 4 odst. 3 cit. zákona o ochraně spotřebitele bez dalšího zakázané.

Dále uvedl, že celní úřad porovnal předmětné zboží se znaky originálních výrobků, které distribuují na trh majitelé ochranných známek společnosti Burberry a

Louis Vuitton, a konstatoval, že předmětné zboží není originálem a že se jedná o padělky neoprávněně označené symboly zaměnitelnými s ochrannými známkami. O této skutečnosti svědčí kromě kvality zpracování i nižší prodejní cena, způsob balení a distribuce předmětného zboží a zejména písemné posudky zástupců uvedených společností. Při porovnání zajištěného zboží celní úřad vycházel ze skutečnosti, že za shodné nebo podobné jsou považovány ty výrobky, které mají stejné nebo blízké podstatné znaky. Dle žalovaného se ale celní úřad nezabýval rozdíly v označení ochranné známky a na předmětných košilích. Žalovaný proto dále vysvětlil, proč shledal označení použité na flanelových košilích jako lišící se od ochranné známky č. 3950037 a proč dospěl k závěru, že vzory použité na nich, resp. jejich celkový dojem, který činí na spotřebitele, není zaměnitelný s předmětnou ochrannou známkou. Z tohoto důvodu změnil výrokovou část rozhodnutí celního úřadu a nařídil vrácení 7 ks flanelových pánských košil.

K námitce, že celní úřad neposoudil rozlišovací způsobilost tak, jak ji posuzuje Úřad průmyslového vlastnictví, žalovaný uvedl, že celním orgánům nepřísluší hodnotit rozlišovací způsobilost ochranných známek ve smyslu zákona o ochranných známkách tak, jak to činí Úřad průmyslového vlastnictví při vyhodnocení způsobilosti jejich zápisu do rejstříku ochranných známek. Celní orgány hodnotí, zda je zajištěné zboží neoprávněně označeno právem k duševnímu vlastnictví jiného vlastníka bez jeho souhlasu a poskytnuté licence, což se dle jeho názoru v projednávaném případě nestalo.

K otázce barevného provedení předmětných ochranných známek uvedl, že ochranná známka č. 370445 je chráněna ve vzoru čtverce s 25 malými čtverci v hnědobéžovém provedení (kombinace světlých a tmavých kostek tvořící šachovnici doplněnou vzorem, který vytváří dojem „plátňové vazby“), přičemž poznamenal, že celní úřad opomněl do svého rozhodnutí uvést i ochrannou známku č. 6587851, která se vztahuje k černošedému provedení ochranné známky „šachovnice“ společnosti Louis Vuitton, neboť zadrženy byly kabelky jak v béžovohnědém provedení, tak v černošedém provedení. Zadržené kabelky jsou bez jakéhokoli jiného označení, loga či nápisu, opatřeny pouze papírovou visačkou, na které je na lícové straně uvedena cena v různých měnách a na rubové straně čárový kód výrobku, země původu a pro koho bylo zboží vyrobeno. Na základě těchto zjištění žalovaný konstatoval, že je toto zboží neoprávněně označeno ochrannou známkou č. 370445 a č. 6587851, tj. že se jedná o padělek ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele.

K odvolací námitce, že ochranná známka č. 370445 byla rozhodnutím Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (dále jen „OHIM“) v prvním stupni řízení prohlášena za neplatnou z důvodů její zápisné nezpůsobilosti, žalovaný uvedl, že tato komunitární ochranná známka je vedena ve výpisu databáze ochranných známek platných v České republice a je stále v platnosti do okamžiku než, bude zrušena. V případě následného vydání rozhodnutí o prohlášení neplatnosti by účinky byly ex tunc, tj. jako kdyby ochranná známka nebyla zaregistrována. Nařízení rady (ES)

č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství v oddíle 4 - Účinky zrušení a neplatnosti, článku 55 uvádí, že rozhodnutí ve věci porušení, která nabyla právní moci a byla vykonaná před rozhodnutím o zrušení nebo neplatnosti, se zpětný účinek zrušení nebo neplatnosti ochranné známky nedotýká. Z toho žalovaný dovodil, že pokud v této věci bude rozhodnuto konečným způsobem a rozhodnutí nabude právní moci ještě před případným zneplatněním předmětné ochranné známky, nemá toto rozhodnutí vliv na projednávaný případ.

Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou, že s ohledem na ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se měl celní orgán zdržet přímého zásahu vůči žalobkyni včetně posouzení předmětného jednání jako správního deliktu. Dle žalovaného celní úřad postupoval v souladu se zákonem o ochraně spotřebitele, dle kterého je takto povinen postupovat vždy, když jsou nabízeny, prodávány či skladovány k prodeji výrobky, zboží nebo služby, která porušují práva k duševnímu vlastnictví. Celní úřad neměl žádné pochybnosti o tom, zda prodejem tohoto zboží dochází k porušování práv duševního vlastnictví a neměl ani pochybnosti o skutkovém stavu, protože odvolatel prokazatelně předmětné zboží skladoval, nabízel a prodával.

Závěrem se žalovaný zabýval i výší uložené pokuty. Tu shledal z hlediska míry společenské nebezpečnosti a závažnosti přiměřenou.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a žádala jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Rozhodnutí považuje v části, kdy nebylo vyhověno jejímu odvolání, za nesprávné. Žalobkyně má zato, že žalovaný se s jejími odvolacími námitkami nevypořádal.

Žalobkyně v žalobě namítá, že vzhled jejích výrobků se liší v dostatečné míře na to, aby je byli spotřebitelé schopni odlišit od daných ochranných známek. Zdůraznila, že její výrobky byly označeny papírovou visačkou s uvedením (mimo jiné) země původu a pro koho bylo zboží vyrobeno. Rozhodnutí tudíž neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu věci a jeho podstatnou část nezohledňuje.

Žalobkyně zároveň namítá, že žalovaný neuplatnil při posuzování dvou skutků ve stejné věci stejný přístup. V případě košil, kde vyhověl odvolání, přihlédl ke skutečnosti, že tyto byly označeny papírovými visačkami s označením loga „okay“ včetně grafického symbolu. U dámských kabelek však nezohlednil, že na nich byly visačky s označením a logem žalobkyně jako prodávající společnosti. Na fotografiích těchto výrobků jsou jasně viditelné srovnatelné barevné visačky označené vlastním logem a grafickým označením, které stejným způsobem odlišují výrobky žalobce od ochranných známek výrobků Louis Vuitton. I kabelky byly tedy opatřeny zvláštními označeními s distinktivní kvalitou a byly jasně odlišeny a žalovaný měl k této skutečnosti přihlédnout i v jejich případě. Z uvedených důvodů žalobkyně považuje porušení práv z ochranných známek dle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o ochranných známkách za vyloučené a rozhodnutí považuje za nezákonné.

Žalobkyně zdůvodňovala nemožnost porušování práv z daných ochranných známek rovněž faktem odlišné spotřebitelské základny. Předmětné známky patří dle jejího názoru do sféry módního návrhářství, s nímž se průměrný český spotřebitel nakupující její výrobky běžně nestýká. Zboží této značky se prodává ve specializovaných luxusních obchodech a v České republice se nachází pouze jedna specializovaná prodejna této značky. Spotřebitelská základna odbytu i obchodní cesty, jimiž je zboží nabízeno, se tedy značně liší a není možné, aby se tyto výrobky na trhu setkaly. Je proto vyloučené, že by si mohl průměrný český spotřebitel zaměnit výrobky žalobkyně s ochrannými známkami Louis Vuitton. K vytýkanému nepředložení důkazů ohledně odlišné spotřebitelské základny žalobkyně namítla, že je věcí správního orgánu provést taková zjišťování a šetření, aby v potřebném rozsahu zjistil skutkový stav věci. I bez většího zkoumání lze dohledat, že Louis Vuitton má v Čechách jedinou prodejnu v Praze. Žalobkyně má navíc za to, že globalizace informací a přístupu k nim v dnešní době umožňuje spotřebiteli snadno odlišit, čím se liší výrobky žalobce a výrobky Louis Vuitton a jednoznačně vyloučit jejich možnou záměnu. Z judikatury soudního dvora i z preambule směrnice o nekalých obchodních praktikách přitom vyplývá, že průměrný spotřebitel je dostatečně obezřetný, pozorný a informovaný na to, aby dokázal odlišit výrobky pocházející ze dvou diametrálně odlišných obchodních zdrojů bez jakékoli možnosti jejich záměny nebo asociace. Zároveň platí, že úroveň pozornosti průměrného spotřebitele se může měnit v závislosti na kategorii dotčených výrobků nebo služeb, přičemž dámské kabelky dle žalobkyně patří do kategorie výrobků, jejichž koupi je věnována vyšší pozornost.

Žalobkyně tak jako v odvolání namítla, že ochranná známka č. 370445 byla rozhodnutím OHIM v prvním stupni prohlášena za neplatnou z důvodu její zápisné nezpůsobilosti zapříčiněné nedostatkem rozlišovací způsobilosti. V případě, že odvolací orgán OHIM původní rozhodnutí o prohlášení neplatnosti potvrdí, bude ochranná známka Společenství č. 370445 prohlášena za neplatnou s účinností od počátku, a bude se na ni hledět, jako kdyby nikdy nebyla zapsána. S vysokou mírou pravděpodobnosti lze předvídat, že odvolací orgán OHIM potvrdí rozhodnutí o prohlášení ochranné známky Společenství č. 370445 za neplatnou. Tím ale ochranná známka zanikne s účinky ex tunc, a všechna jednání, která dnes celní úřad označuje za protiprávní, pak budou nutně nazírána jako zcela a jednoznačně po právu.

Proto žalobkyně již v řízení před správním orgánem žádala o jeho přerušení až do doby shora uvedeného rozhodnutí. Dovolávala se ustanovení § 3 správního řádu, dle něhož je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavkem zásady zákonnosti a v souladu s jeho povinností postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Z toho dovodila, že pokud existují důvodné pochybnosti o tom, zda prodejem určitého zboží dochází k porušování práv duševního vlastnictví, pak se měl celní orgán zdržet přímého zásahu vůči takové činnosti. Za těchto podmínek je rovněž vyloučené, aby celní orgán posoudil takové

jednání jako správní delikt, neboť v předmětné věci nelze jednoznačně určit, že zboží porušuje práva z ochranné známky č. 370445. Stejná situace platí o pro druhou ochrannou známku Společenství, o kterou žalovaný rozšířil kvalifikaci skutku. Žalobkyně namítla, že správní orgán se s těmito jejími odvolacími důvody věcně nevypořádal a rozhodnutí v tomto směru dostatečně neodůvodnil a ponechal je tedy nepřezkoumatelné.

Z prvostupňového rozhodnutí OHIM o prohlášení daných ochranných známek za neplatné je dle žalobkyně zřejmá velmi malá pravděpodobnost, že se vlastníkově těchto ochranných známek podaří prokázat rozlišovací způsobilost označení a tyto známky „zachránit“. Za těchto podmínek má žalobkyně za to, že správní orgán měl přistupovat k uplatňování práv z těchto ochranných známek zvláště obezřetně. Pokud správní orgán trvá nadále na prosazování práv z těchto ochranných známek, měl by se vypořádat s obsahem těchto rozhodnutí OHIM. Neměl by se mechanicky omezit na rozhodování o porušení ochranných známek výlučně na základě skutečnosti, že tato známka je formálně chráněna. Je zároveň jeho povinností rozhodnout tak, aby rozhodnutí bylo výsledkem srozumitelného a jasného správního uvážení, založeného na odborném posouzení věci a nikoli na formální aplikaci práva. Dle žalobkyně se žalovaný nevypořádal ani s odvolacím důvodem o otázce žádosti žalobce o přerušení řízení až do skončení rozhodování OHIM o další existenci daných ochranných známek.

Žalobkyně závěrem poukázala i na to, že žalovaný teprve ve druhé instanci konstatoval, že se měla dopustit porušení i ochranné známky Společenství č. 6587851, aniž měla však možnost se k tomuto obvinění se vyjádřit. Proto namítá, že byla zbavena práva vyjádřit se k zásadním skutečnostem a byla připravena o jednu instanci správního řízení. To je zásadní zásah do jejích procesních práv způsobující rovněž nezákonnost rozhodnutí.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. K žalobní námitce o rozdílech ochranných známek č. 370445 a č. 6587851 a předmětných kabelek uvedl, že neshledává žádné výrazné rozdíly mezi vzorem použitým na kabelkách a vzorem zaregistrovaným jako ochranná známka. Vždy se jedná o šachovnicový vzor tvořený odstínem dvou barev tmavé a světlé, buď v béžovohnědém nebo v šedočerném provedení. Vnímání výrobku (kabelky) běžným spotřebitelem je věc pouze subjektivní, protože každý má jiný vkus a všímá si jiných detailů. Předmětné kabelky však u někoho mohou svým vzorem asociovat výrobky společnosti Louis Vuitton, i když nenesou žádné jiné označení tohoto majitele práva, a to právě pro použitý vzor, který je stejně jako jiné vzory této společnosti (např. drobná kytička se čtyřmi okvětními plátky, iniciály LV, nebo kombinace obou) dobře znám a při pohledu na něj si spotřebitel vytvoří asociaci právě k této značce. Do rejstříku ochranných známek může být zapsáno i označení, které samo o sobě rozlišovací způsobilost postrádá, ale které ho získalo v důsledku svého předchozího užívání určitým podnikatelem pro specifické výrobky a služby. Evropský soudní dvůr svým rozhodnutím č. C-104/01 mimo jiné stanovil, že barva sama o sobě nemá rozlišovací způsobilost, ale může být zapsána jako ochranná

známka za předpokladu, že ji svým užíváním získala. Např. čokoláda Milka má jako ochrannou známku č. 31336 registrovanou charakteristickou fialovou barvu, a to právě proto, že zákazník nakupující čokoládu při pohledu do nákupních regálů zaregistruje tuto fialovou barvu (aniž by viděl nápis „Milka“) a okamžitě ví, že se jedná o čokoládu Milka. Barva, stejně tak šachovnicový vzor, jsou sice velice obecné, ale přesto v těchto případech (barva a károvaný vzor) registrovány byly a zákazník výrobky daných společností spolehlivě rozliší. V projednávaném případě může být skupina zákazníků, kteří jsou dobře obeznámeni s originálními výrobky společnosti Louis Vuitton, a ti by si tento výrobek z prestižních důvodů nikdy nekoupili. Jiní spotřebitelé na tento výrobek pohlížejí jako na módní zboží, které splní jejich požadavky a nároky. Běžný spotřebitel už se však může orientovat v záplavě zboží, které je nabízeno třeba i přes internet, protože právě výrobky společnosti Louis Vuitton jsou častým terčem padělatelů. Celním orgánům je z úřední činnosti známo, že padělky společnosti Louis Vuitton jsou prodávány jak prostřednictvím internetu, tak i v kamenných obchodech s luxusnějším zbožím. Ani cena kabelek není mnohdy určující, neboť originální výrobky se dají v bazarovém prodeji či výprodeji pořídit za daleko nižší ceny, než byla jejich cena při uvádění na trh.

K námitce, že ochranná známka chrání konkrétní vzhled šachovnice, žalovaný uvedl, že obě předmětné ochranné známky se skutečně vztahují ke vzoru šachovnice, která je tvořena 25 čtverci (5x5) světlé a tmavé barvy vytvářející šachovnici. Zaregistrovaná známka je pouze výseč a vzor je na kabelkách a různých módních doplňcích používán celoplošně, rozhodně ne jako výseč o 25 čtvercích, jak tvrdí žalobkyně.

Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou, že při posuzování dvou skutků neuplatnil stejný přístup a vysvětlil, jak celní orgány porovnávaly vyobrazení použité na košilích a na kabelkách s registrovanými ochrannými známkami. Žalobkyní zmiňovaný štítek u kabelek nemá dle jeho názoru takovou rozlišovací schopnost, aby na základě něho spotřebitel rozlišil výrobek pocházející od konkrétního výrobce. Tím je naopak použitý vzor na kabelkách, který zaujme na první pohled. Zdůraznil, že papírová visačka s čárovým kódem, cenou v různých měnách, zemí výroby a informací pro koho bylo zboží vyrobeno, nemá dostatečnou distinktivitu.

K argumentaci žalobkyně o odlišné spotřebitelské základně žalovaný uvedl, že ač jsou výrobky Louis Vuitton záležitostí módního návrhářství, tak ji nemůže přisvědčit, že by průměrný spotřebitel nemohl mít o těchto výrobcích povědomost, a to právě s odkazem na internet a média. Prostřednictvím internetu jsou nabízeny výrobky, které jsou prezentovány jako Louis Vuitton a mnohdy se jedná o velmi zdařilé padělky. Pro příklad žalovaný konkretizoval odkazy na internetovou inzerci a uvedl, že ač se jedná o bazar, jedná se ve většině případů o nové zboží. V České republice se sice nachází pouze jedna prodejna Louis Vuitton, ale zboží této značky (ale i jiných vyhlášených módních značek) je nabízeno i v jiných prodejnách (např. v prodejně Luxury Bags, na adrese Maiselova 59/5, 110 00 Praha –Josefov). Celní orgány v rámci své úřední činnosti vyhodnocují poznatky prodejců v kamenných

obchodech, obchodních centrech, tržnicích ale i z internetu a zabývají se internetovou kriminalitou. V posledních letech věnují nemalou část svého úsilí na postižení prodejců, kteří nabízejí padělané zboží. Mají proto přehled o zvyklostech spotřebitelů a rovněž o vnímání tržního prostředí v oblasti luxusního zboží.

Žalovaný uvedl, že v projednávaném případě dospěl k závěru, že nevznikly žádné důvodné pochybnosti, na jejichž základě by nemohlo být ve správním řízení rozhodnuto. Při hodnocení naplnění podmínek klamavé obchodní praktiky se posuzují kromě neoprávněného užití ochranné známky a použití označení na výrobku stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, také okolnosti prodeje. V tomto případě bylo zboží nabízeno v prodejně žalobkyně, jedná se o známý mezinárodní diskontní řetězec (nikoliv stánkový prodej). Žalobkyně je zastoupena v sedmi evropských zemích a provozuje více než 500 filiálek v zahraničí. Žalovanému je z jejích webových stránek známo, že klade velký důraz na kvalitu prodávaného zboží a na své dodavatele klade vysoké požadavky.

Žalovaný nerozporuje, že by nevěděl o existenci prvostupňového rozhodnutí OHIM, avšak řízení o zrušení ochranných známek nebylo do této doby pravomocně ukončeno, proto již v napadeném rozhodnutí argumentoval článkem 55 Nařízení rady (ES) č. 207/2009 o ochranných známkách Společenství. Poznamenal, že i kdyby vyčkal pravomocného rozhodnutí OHIM o prohlášení neplatnosti ochranných známek (a řízení přerušil), k protiprávnímu jednání došlo v době, kdy obě ochranné známky byly platné.

K námitce porušení dvouinstančnosti žalovaný uvedl, že v projednávaném případě šlo pouze o upřesnění barevného provedení šachovnicového vzoru. Žalovaný nijak podklady sám nerozšiřoval a neměnil nijak ani právní názor celního úřadu. Změna rozhodnutí (jeho doplnění) proto neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože se nejednalo o žádnou novou podstatnou skutečnost.

V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně označila některé argumenty žalovaného za v rozporné se základními zásadami známkového práva a principy známkové ochrany označení. Zdůraznila, že ochranná známka má chránit označení v podobě, která je zapsaná, a rovněž v podobě neměnicí její celkový vzhled a rozlišovací způsobilost. Má rovněž zato, že závěr o „dobré známosti“ ochranných známek Louis Vuitton, o kterou se žalovaný opírá, musí být předmětem dokazování a skutkového zjišťování a nelze jej prezentovat jako samozřejmost. Tato skutečnost musí být také důsledně posouzena z hlediska průměrného českého spotřebitele. Namítá, že argumentace žalovaného ohledně vkusu zákazníků, jejich motivace kupovat padělky nebo originální výrobky a ohledně ceny a kvality výrobků je nesrozumitelná a není zřejmé, která kritéria jsou rozhodující pro posouzení porušení práv dle zákona o ochranných známkách a jaký vztah mají tato kritéria k § 8 tohoto zákona. Rovněž není zřejmé, jak žalovaný pro účely posouzení porušení práv dle § 8

zákona o ochranných známkách definuje průměrného spotřebitele zboží označeného ochrannými známkami Louis Vuitton a výrobků žalobce.

Žalobkyně dále uvedla, že v rámci zásady rozhodování věci za stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), nemůže žalovaný přihlížet k faktu, že ochranné známky zůstaly dlouhou dobu zapsány bez námitek třetích subjektů, ale měl by se zabývat relevancí důvodů návrhů na zrušení těchto známek. Dle jejího názoru by měly celní orgány rozhodovat dle § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele v jednoznačných případech, v nichž zjevně dochází k porušení práv duševního vlastnictví a kdy o této skutečnosti nejsou žádné pochybnosti. Zároveň zopakovala, že řízení o zrušení uvedených známek Společenství, je důvodem pro přerušení řízení právě z důvodu vysoké pravděpodobnosti zrušení těchto známek.

Dle žalobkyně spočívá problém sporu v předpokladu žalovaného, že v projednávaném případě by mohl mít kupující za to, že šachovnicový vzor je dostatečným rozlišovacím prvkem i bez uvedení nápisu „Louis Vuitton“ a že tento vzor považuje zřejmě za jedinečný pro tohoto vlastníka. Žalovaný však nerozlišuje rozlišovací způsobilost motivu šachovnice a rozsah ochrany daných označení z toho pohledu, že šachovnicový vzor je v oblasti oděvů a oděvních doplňků běžný a rozšířený. Žalobkyně má zato, že žalovaný je povinen věc posuzovat z hlediska ochrany zájmů spotřebitele a v souladu se zásadami známkového práva a nikoli z hlediska zájmů majitelů ochranných známek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když žalovaný s tímto postupem souhlasil výslovně a žalobkyně svůj souhlas udělila způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 14. září 2011 provedl celní úřad kontrolu v provozovně žalobkyně. Zaměřena byla zejména na kontrolu dodržování povinností ve smyslu ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele a ustanovení § 32 a § 33 zákona č. 191/1999 Sb., tj. na kontrolu toho, zda nedochází k nabízení nebo prodeji výrobků, služeb nebo zboží porušujících některá práva duševního vlastnictví, případně, zda nedochází k jejich skladování za účelem nabízení nebo prodeje. U kontrolovaného zboží - pánská košile s motivem (kostkovaným vzorem) Burberry a dámská kabelka s motivem (kostkovaný vzor) Louis Vuitton - pracovníci celního úřadu pojali podezření, že porušuje práva k duševnímu vlastnictví ve smyslu zákona o ochranných známkách. Zboží bylo zadrženo a po porovnání jeho vzhledu se znaky originálních výrobků celní úřad konstatoval porušení právních předpisů a spáchání správního deliktu a dne 21. listopadu 2011 vydal příkaz ve správním řízení čj. 24890-2/2011-066100-021. Po zrušení tohoto příkazu v důsledku podání odporu proti němu celní úřad vydal dne 13. 12. 2011 rozhodnutí čj. 24890-5/2011-06610-021, kterým rozhodl o tom, že

žalobkyně užila klamavé obchodní praktiky, a to nabízením k prodeji výrobků porušujících práva k duševnímu vlastnictví (pánské košile označené způsobem zaměnitelným s ochrannou známkou č. 3950037 majitele práva k ochranné známce společnosti Burberry a dámské kabelky označené způsobem zaměnitelným s ochrannou známkou č. 370445 majitele ochranné známky Louis Vuitton), čímž porušila ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele způsobem uvedeným v ustanovení § 5 odst. 2 téhož zákona, a tím naplnila skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Za to jí celní úřad uložil pokutu ve výši 1.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Současně celní úřad rozhodl i o propadnutí předmětného zboží.

K odvolání žalobkyně žalovaný změnil rozhodnutí celního úřadu žalobou napadeným rozhodnutím v tom, že užití předmětné klamavé obchodní praktiky a naplnění skutkové podstaty správního deliktu shledal pouze ve vztahu k šesti kusům dámských kabelek označených způsobem zaměnitelným s ochrannou známkou patřící společnosti Louis Vuitton, přičemž kromě porušení práv k ochranné známce č. 370445 patřící této společnosti současně uvedl i porušení práv k ochranné známce č. 6587851. Proto понížil pokutu na 500,- Kč.

Správní spis obsahuje mimo jiné i odborné vyjádření zástupce společnosti Louis Vuitton jako vlastníka ochranných známek Louis Vuitton ze dne 20. 9. 2011. Z něj vyplývá, že předmětných 6 ks dámských kabelek je neoprávněně označeno označeními, která jsou identická či podobná se zapsanými ochrannými známkami společnosti Louis Vuitton, přičemž jejich prodejci tato společnost licenční práva k užívání předmětných ochranných známek neposkytla.

Dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik. Obchodní praktika je nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil (ustanovení § 4 odst. 1 téhož zákona). Užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se výslovně zakazuje a za nekalé praktiky jsou označeny zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky (§ 4 odst. 3 téhož zákona). Klamavé obchodní praktiky definuje ustanovení § 5 zákona o ochraně spotřebitele, přičemž za klamavou obchodní praktiku se dle odstavce druhého zmíněného ustanovení považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu (tj. zákona o ochranných známkách) v obchodním styku. Ustanovení § 2 zákona o ochraně spotřebitele vymezuje některé pojmy tohoto zákona, konkrétně v rozhodné době se dle jeho odstavce prvního písm. r) výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví rozuměl mimo jiné

padělek, jímž je výrobek nebo zboží, včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zvláštního právního předpisu.

Dle celních orgánů žalobkyně skladovala a nabízela k prodeji výrobky porušující práva duševního vlastnictví, a to k ochranné známce společnosti Louis Vuitton č. 370445 a č. 6587851, když ověřily u vlastníka ochranné známky, že prodejci předmětných 6 ks dámských kabelek nebyla touto společností poskytnuta licenční práva k užívání ochranných známek, tzn. že se nejedná o originální výrobky společnosti Louis Vuitton. Krajský soud tomuto jejich závěru přisvědčil, a to z následujících důvodů.

K ochranným známkám č. 370445 a č. 6587851 je Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu zapsáno právo společnosti Louis Vuitton Malletier (Société Anonyme), 2 rue du Pont-Neuf, Paříž, Francie. Jedná se o obrazovou ochrannou známku šachovnicového vzhledu tvořeného kombinací světlých a tmavých kostek a doplněného vzorem vytvářející dojem plátňové vazby. Ochranná známka č. 370445 je v béžovohnědém provedení a ochranná známka č. 6587851 v šedočerném provedení. Platí pro výrobky třídy 18 a obsahuje výčet druhů výrobků, na kterých může být ochranná známka vyobrazena (jde o produkty z kůže nebo imitace kůže, a to mimo jiné tašky, kabelky, toaletní taštičky, nákupní tašky, tašky přes rameno, peněženky, pouzdra, klíčenky a další).

Jak je shora uvedeno, výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví se rozumí výrobek nebo zboží, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zákona o ochranných známkách, dle jehož § 8 odst. 2 nikdo nesmí v obchodním styku bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat. Mezi účastníky je přitom sporná zejména právě otázka posouzení zaměnitelnosti použitého označení u výrobků prodávaných žalobkyní s předmětnými ochrannými známkami společnosti Louis Vuitton.

V oblasti duševního vlastnictví působí zejména ve sféře ochranných známek komunitární právo, přičemž právě k harmonizaci národních právních předpisů členských států týkajících se ochranných známek byla vydána směrnice 89/104/EHS, která harmonizovala celou řadu aspektů tohoto typu duševního vlastnictví. Problematikou ochranných známek jako takovou a zejména také otázkou, jak hodnotit pravděpodobnost záměny ochranných známek, se tak již v několika případech zabýval Evropský soudní dvůr (např. rozsudek ESD ze dne 10. 4. 2008, C-102/07, ze dne 11. 11. 1997, C-251/95, ze dne 16. 7. 1998, C-210/96 a ze dne 23. 10. 2003, C-408/01). Z jeho závěrů lze dovodit, že při posouzení zaměnitelnosti a tedy jistého stupně podobnosti mezi ochrannou známkou a konkrétním jiným podobným označením (provedením) je nutné vycházet z toho, zda existuje mezi takovým podobným označením (provedením) a ochrannou známkou nebezpečí

záměny, včetně pravděpodobnosti asociace mezi tímto provedením a ochrannou známkou. Na posouzení existence nebezpečí záměny má vliv řada faktorů. Vždy se jedná o posuzování konkrétních projednávaných případů, proto je třeba přihlížet ke všem relevantním okolnostem, které by mohly mít na vznik nebezpečí záměny podobného provedení a ochranné známky vliv. Mezi tyto faktory patří zejména povědomí o ochranné známce na trhu, její proslulost, asociace, která může vzniknout mezi užitým provedením a zapsanou známkou a stupeň podobnosti. Nebezpečí záměny posuzovaného označení se potom posuzuje okem tzv. průměrného zákazníka, pro něhož jsou zaměnitelná především taková označení, která se shodují ve výrazném prvku, v dominující části označení. Z tohoto pohledu je důležitý celkový dojem, který porovnávaná označení vyvolávají, nikoli tedy pouze podobnost v nepodstatných jednotlivostech. Posuzování nebezpečí záměny je tak specifickým procesem, který probíhá individuálně pro každou ochrannou známku a podobné provedení nebo označení a nelze pro jeho posuzování stanovit přesná a jednoznačná kritéria. Evropský soudní dvůr rovněž opakovaně uvedl, že ochrannou známkou může být jakékoli označení schopné grafického ztvárnění, zejména slova, včetně osobních jmen, kresby, písmena, číslice, tvar zboží nebo jeho balení, pokud jsou tato označení způsobilá odlišit zboží nebo služby jednoho podniku od zboží či služeb jiných podniků.

Výše uvedená východiska je dle názoru krajského soudu nutno aplikovat i v nyní posuzované věci a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že z nich vycházel i žalovaný. Po posouzení zaměnitelnosti a tedy určitého stupně podobnosti mezi ochrannými známkami č. 370445 a č. 6587851 a použitým označením u výrobků zadržených u žalobkyně (kabelky) dospěly celní orgány k závěru, a krajský soud se s nimi ztotožňuje, že označení u těchto kabelek je svým provedením téměř shodné s předmětnými ochrannými známkami a kabelky jsou tak svým celkovým provedením zaměnitelné s výrobky společnosti Louis Vuitton. Vizuální podobnost zadržených kabelek s originálními výrobky, tj. šachovnicový vzhled tvořený kombinací světlých a tmavých kostek a doplněný vzhledem vytvářejícím dojem plátňové vazby, je přitom natolik markantní, že z pohledu celkového provedení kabelky je skutečnost, že výrobky žalobkyně byly označeny papírovou visačkou s uvedením země původu a pro koho byly vyrobeny, zanedbatelným detailem, který rozhodně, na rozdíl od použitého označení (vzhledu), nezaujme spotřebitele (kupujícího) na první pohled. Podstatnou není ani absence nápisu „Louis Vuitton“ nebo „LV“ (což je další ochrannou známkou samostatně chráněné označení), který nemusí být vždy ani na originálních výrobcích, neboť posuzované ochranné známky č. 370445 a č. 6587851 jsou registrovány pouze jako šachovnicový vzor světlé a tmavé barvy bez jakéhokoliv nápisu. Spotřebitel (kupující) může mít za to, že šachovnicový vzor je dostatečným rozlišovacím prvkem i bez uvedení nápisu „Louis Vuitton“ či iniciál „LV“.

Nejde přitom o to, zda se všichni (nebo téměř všichni) spotřebitelé mohou zmýlit ohledně původu předmětného výrobku, ale o to, zda průměrný spotřebitel při vnímání předmětné kabelky může právě při jistém stupni podobnosti vidět mezi

použitým provedením a ochrannou známkou souvislost, tedy vytvořit si mezi nimi spojení, i když je nemusí vždy přímo zaměňovat. Při posuzování možnosti takové záměny či spojení je nutno přihlížet k možnosti omylu průměrně informovaného spotřebitele při obvyčejné pozornosti, kdy při této míře pozornosti utkví v paměti pouze všeobecné znaky ochranné známky a její celkový dojem. Průměrný spotřebitel hodnotí výrobek v poměrně krátkém časovém úseku, a to jako celek, přičemž mnohdy ani nemusí mít detailní znalost o ochranných známkách a označeních použitých na konkrétním výrobku, před kterým právě stojí a zamýšlí jeho koupi. V posuzovaném případě nelze dle názoru krajského soudu pominout ani to, že posuzovaná kabelka nebyla prodávána na tržnici nebo u stánku, ale v kamenném obchodě obchodního řetězce.

Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že předmětná ochranná známka chrání konkrétní vzhled spočívající pouze ve čtverci, v němž se nachází 25 malých čtverců světlé a tmavé barvy a že pouze v této podobě je zapsána. Nejenže na originálních výrobcích vlastníka ochranné známky je tento vzor používán vždy celoplošně (tj. nikoliv jako výseč 25 čtverců), ale žalobkyní nabízená interpretace vzhledu ochranné známky by stěží korespondovala se seznamem výrobků uvedených v zápise o ochranné známce, neboť na malých výrobcích (např. klíčenky) by nemohla být vyobrazena stejná výseč 5 x 5 čtverců jako např. na velkých výrobcích (kufry, apod.).

Krajský soud neshledal, že by žalovaný nepostupoval při posuzování dvou skutků, tj. původně zajištěných košil a předmětných kabelek, stejně. V případě košil totiž dospěl k závěru o tom, že nejsou zaměnitelné s originálními výrobky společnosti Burberry nikoliv pouze proto, že by byly opatřeny papírovými visačkami s logem žalobkyně a nápisem „okay“. Na straně 6 napadeného rozhodnutí zcela zřetelně popsal, v čem všem se označení použité na košilích liší od chráněné ochranné známky společnosti Burberry a proč není především celkový dojem košil zaměnitelný s touto ochrannou známkou. Jestliže tedy konstatoval, že košile byly označeny papírovou visačkou, bylo to pouze jedno z více hledisek při posuzování možné záměny, ale rozhodně nikoliv hledisko hlavní a už vůbec ne jediné.

Ani námitku, že žalobkyně má odlišnou spotřebitelskou základnu, která se s předmětnými výrobky (kabelkami) patřícími do sféry módního návrhářství běžně nestýká, neboť se prodává ve specializovaných luxusních obchodech, neshledal krajský soud pro posouzení věci důvodnou. Je sice pravdou, že větší část zákazníků žalobkyně bezpochyby nenavštěvuje luxusní obchody, avšak povědomost o značce Louis Vuitton může přesto mít (jak podotkl i žalovaný) například z médií a internetu. Krajský soud pro tvoření úsudku o tom, zda se jedná o výrobky podobné či zaměnitelné, považuje za zásadní i to, že porovnávané výrobky spadají do příbuzné oblasti spotřeby, jsou určeny k podobnému způsobu užití, a proto mohou být z toho důvodu považovány spotřebitelem za zboží pocházející z téhož zdroje.

V této souvislosti je nutno uvést, že posouzení zaměnitelnosti označení s ochrannou známkou je otázkou právní, jejíž zodpovězení nezáleží na tom, zda k záměně skutečně dochází. Zaměnitelnost se tedy nedokazuje. Zda v konkrétním případě může dojít v důsledku užívání toho kterého označení k záměně s označením chráněným, je již věcí posouzení orgánu rozhodujícího o ní (tj. správního orgánu nebo soudu) a k této otázce jako takové není třeba provádět důkazy. Proto také posouzení zaměnitelnosti není otázkou odbornou, k jejímuž zodpovězení by bylo třeba ustanovovat znalce. Ten totiž nemůže v tomto směru nahrazovat rozhodovací činnost příslušného orgánu. Správní orgán však při hodnocení zaměnitelnosti musí přihlížet k relevantním skutkovým okolnostem, tj. zejména komu je určeno příslušné zboží, na jaké použití je určeno, ke způsobu a místu prodeje apod. Správní úřad tak musí vykonávat svou vlastní posuzovací pravomoc založenou na shora popsaném modelu průměrného spotřebitele. Toto posouzení přitom nemůže být nahrazeno ani výzkumy, posudky či statistikami. Lze poznamenat, že i Evropský soudní dvůr odmítl ve svých rozsudcích jakékoli snahy o technicistní přístup k hodnocení výsledků takových statistických průzkumů např. v podobě zjišťování asociace či záměny u určitého procentuálního podílu příslušné spotřebitelské veřejnosti.

K žalobní námitce, že ochranná známka č. 370445 byla rozhodnutím OHIM v prvním stupni prohlášena za neplatnou, je nutno konstatovat, že soud rozhoduje dle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí a k němu byla předmětná ochranná známka stále řádně zapsána úřadem OHIM. Proto je nutno vycházet z toho, že ochranná známka splňovala a dosud splňuje všechna kritéria pro její zápis, a jsou s ní proto spojena příslušná práva. Ostatně sama žalobkyně uvedla, že ve věci bylo podáno odvolání a věc je v rozhodování odvolacího orgánu. Nelze však předjímat, jak bude příslušným orgánem nakonec rozhodnuto.

Správnímu orgánu nelze ani důvodně vytýkat, že nepřerušil řízení do pravomocného skončení ve věci řízení o výmaz ochranné známky. Ustanovení § 3 správního řádu sice stanoví (jak opakovaně poukazovala žalobkyně), že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona, tj. základními zásadami činnosti správních orgánů (zejména zásadou zákonnosti). Avšak krajský soud sdílí názor žalovaného, že za situace, kdy je předmětná ochranná známka zapsána úřadem OHIM jako platná, správní orgán neměl žádné pochybnosti o skutkovém stavu, tj. o tom, že prodejem předmětného zboží dochází k porušování práv duševního vlastnictví k této zapsané ochranné známce (viz strana 9 napadeného rozhodnutí). Navíc nelze přehlédnout, že řízení u úřadu OHIM zpravidla netrvá krátkou dobu a správní orgán musí současně dbát na dodržování příslušných lhůt (a to i pro samotné ukládání sankcí za správní delikty).

Lze poznamenat, že žalovaný při zdůvodnění nepřerušení správního řízení současně již nadbytečně odkazoval na čl. 55 nařízení Rady (ES) č. 207/2009, o ochranné známce Společenství, dle kterého se účinky zpětného zrušení nebo neplatnosti ochranné známky nevztahují na rozhodnutí, která nabyly právní moci a

byla vykonána před takovým rozhodnutím o zrušení nebo neplatnosti. Je totiž pravdou, že poukaz na toto ustanovení by sám o sobě nemohl být dostatečnou argumentací pro nepřerušování správního řízení, když se žalobkyně dovolávala postupu dle ustanovení zmíněného § 3 správního řádu.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že napadené rozhodnutí je nezákonné rovněž z toho důvodu, že žalovaný až v rozhodnutí o odvolání konstatoval, že se žalobkyně dopustila porušení i ve vztahu k ochranné známce č. 6587851, aniž se však k tomuto obvinění měla možnost vyjádřit a byla tak připravena o jednu instanci správního řízení. Předně je nutno konstatovat, že odvolací řízení je primárně určeno k odstranění všech pochybení správního orgánu I. stupně, tj. i k nápravě nesprávností či nezákonnosti jeho rozhodnutí. Proto může jeho rozhodnutí (nebo jeho část) nejen zrušit, ale i změnit (srov. § 89 a násl. správního řádu). V posuzovaném případě bylo rozhodnutí o odvolání sice doplněno o konstatování porušení zákona o ochraně spotřebitele žalobkyní i ve vztahu k ochranné známce č. 6587851 (která předtím nebyla uvedena v rozhodnutí orgánu prvního stupně), avšak šlo pouze o doplnění správního čísla ochranné známky i k šedočernému provedení šachovnicového vzoru, který byl rovněž použit na zadržených kabelkách prodávaných žalobkyní. Lze tak souhlasit se žalovaným, že podklady pro rozhodnutí nijak nedoplňoval, ani ve vztahu k předmětným kabelkám právní názor a závěr celního úřadu neměnil. Za této situace tedy žalobkyně nebyla postupem žalovaného jako odvolacího orgánu na svých procesních právech zkrácena.

Krajský soud tedy uzavírá, že ve správním řízení vedeném podle zákona o ochraně spotřebitele je prioritním veřejný zájem spotřebitele být chráněn před klamáním. Orgány veřejné moci proto nemohou nechat spotřebitele, který si může s konkrétní značkou právem spojovat určitou kvalitu výrobků, napospas napodobeninám nižší kvality. V posuzované věci krajský soud správní úvahu a závěry celních orgánů o porušení předmětného práva duševního vlastnictví výrobky prodávány žalobkyní, tj. o zaměnitelnosti použitého označení na kabelkách prodávaných žalobkyní s předmětnými dvěma obrazovými ochrannými známkami společnosti Louis Vuitton, neshledal nezákonnými. Celkový vzhled zadržených kabelek může u části veřejnosti vytvořit spojení mezi použitým provedením kabelek a ochrannými známkami společnosti Louis Vuitton a v důsledku toho tak běžného spotřebitele oklamat a přispět k jeho rozhodnutí o koupi. Z toho důvodu došlo jednáním žalobkyně, tj. skladováním a nabízením za účelem prodeje výrobků porušujících práva duševního vlastnictví, k porušení ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť při tomto skladování a nabízení za účelem prodeje použila nekalou obchodní praktiku (klamavou) definovanou ustanoveními § 4 odst. 1 a § 5 odst. 2 stejného zákona. Důvodně proto bylo v souladu s ustanovením § 23 odst. 6 téhož zákona rozhodnuto o propadnutí předmětné obuvi i uložení pokuty.

Dlužno dodat, že jako neopodstatněnou shledal soud i výhradu žalobkyně o tom, že se žalovaný nevypořádal s některými jejími odvolacími námitkami. Krajský soud má zato, že žalovaný se v zásadě se všemi odvolacími námitkami vypořádal.

Zda tak učinil vyčerpávajícím způsobem či méně podrobně, není z tohoto pohledu podstatné. Žádnou odvolací námitku však neopomenul, přičemž ve vztahu k většině sporných otázek zaujal jiný názor než žalobkyně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou patrné jeho úvahy o tom, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl a proč. Krajský soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. května 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu